

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Principperne for fangst af laks har været genstand for indgående forhandling på den internationale havretskonference. En særlig artikel i det foreliggende konventionsudkast drejer sig om anadrome arter, dvs. fisk, der som laksen yngler i en flod, »vandrer« ud i havet (ofte over lange afstande) og vender tilbage til samme flod for at gyde.

Det fremgår af nævnte artikel, at der er principiel enighed om, at såvel oprindelseslande som »værtlande« må have andel i fiskeriet på disse arter. Artiklen giver kun visse retningslinjer med hensyn til balancen mellem oprindelseslandenes og værtlandenes interesser. De nærmere detaljer herom er overladt til forhandling mellem parterne i hvert enkelt tilfælde.

Fra dansk side lægger man vægt på at opnå rimelige forhandlingsløsninger på dette vanskelige område og navnlig på at tilgodese de grønlandske fiskeres langsigtede interesser.

Som påpeget af spørgeren tager skællakse- ne, som kommer til Grønland fra nordameri- kanske og vesteuropæiske floder, væsentligt på i vægt under deres ophold i grønlandske farvande. Bortset fra de praktiske vanskelig- heder, som en afgiftsordning for laks, der ikke fanges på grønlandsk område, ville vol- de, er der i international ret ikke grundlag for at kræve en afgift for foderforbruget be- talt af de lande, til hvis floder laksene vender tilbage, lige så lidt som oprindelseslandene kan kræve en afgift for tilførslen af laks fra deres floder til de grønlandske farvande.

Når der i internationale drøftelser om lak- sefiskeriet tales om en »græsningsafgift« til værtlandene, tænkes der på, at værtlandene i en international regulering af fiskeriet bør kunne opnå en andel af fangsterne, der også tager hensyn til den tilvækst, laksene opnår på grundlag af foderressourcer i værtlandets farvande. Dette synspunkt, som ikke har op- nået formel international anerkendelse, ind- går i forhandlingerne om laksefiskeriet med henblik på at sikre Grønland den størst muli- ge andel.

Spm. nr. 1198

Til miljøministeren (21/8 80) af:

Waldorff (VS):

»Hvorfor har miljøministeren ikke villet gribe ind i sagen om sojakagefabrikken ved at benytte sig af miljøbeskyttelseslovens § 36 eller § 38?«

Begrundelse

I to spørgsmål har jeg forsøgt at få belyst miljøministerens holdning til at udnytte lo- vens muligheder for at gribe ind over for farlige produktioner som Dansk Sojakagefa- briks.

Ministeren har ikke villet anerkende, at et indgreb over for sojakagefabrikken ville være i overensstemmelse med lovens intentioner.

På det sidste spørgsmål (nr. 1142) har mi- nisteren svaret, at et indgreb efter § 47 navn- lig skulle bygge på et hensigtsmæssigheds- synspunkt.

Det ville imidlertid være nærliggende i stedet at gribe ind efter § 36 eller § 38.

I bemærkningerne til § 36 fremgår det, at:

»Også bestående virksomheder bør kunne undergives den konkrete bedømmelse, som foretages i forbindelse med behandlingen af en godkendelsessag. Det må dog forudses, at der eventuelt kan gå længere tid, førend god- kendelsesbehandling af bestående virksomhe- der kan gennemføres fuldt ud, og godkendel- sesordningen for sådanne virksomheder må formentlig iværksættes trinvis, f. eks. branche for branche«.

Det er altså meningen, at også bestående virksomheder skal underkastes godkendelses- behandling.

Det er vel indlysende, at en trinvis be- handling starter med de farligste brancher – klorproducerende og meget klorforbrugende virksomheder ville være en oplagt branche at starte med.

§ 38 giver ministeren mulighed for at på- lægge en enkelt virksomhed at søge godken- delse, hvis der skønnes at være behov for en nærmere undersøgelse af forureningsforhol- dene.

Meningen er her, at i sådanne tilfælde skal det ikke være muligt, at myndighedernes lan- ge sagsbehandling og vanskeligheder med at bevise den helt konkrete fare ved en given produktion bruges af en virksomhed til at fortsætte en farlig produktion. Omvendt gi- ver loven mulighed for at pålægge virksom-